

Kirkesproget har brug for en bro

Af Malene Bjerre, journalist og indehaver af Sprogvaskeriet

Bibelen er hverken en historiebog eller avisartikel; det er en fortælling om evighed. Så hvis folkekirken gerne vil tale om evighed med det moderne menneske i 2022, må man begynde et andet sted: Lyt til populærkulturen og se, hvor evigheden kommer til udtryk. Og peg så på den.

*What a life, what a night
What a beautiful, beautiful ride
Don't know where I'm in five, but I'm young
and alive
Fuck what they are saying, what a life*

Afslutningen på Thomas Vinterbergs film »Druk« er ikonisk. Fire midaldrende gymnasielærere har forsøgt at genvinde

livsgnisten gennem en kontrolleret promille. Det har skabt ulykker både på arbejdet og derhjemme, og en af dem overlever ikke eksperimentet. Efter begravelsen går de tre tilbageværende ud og spiser en afdæmpet middag. En vognfuld nyudsprungne studenter kommer forbi, og de tre mænd begynder at feste med deres elever. Historielæreren Martin, der er gammel danser, kaster sig ud i en storslået dans og ender med at hoppe i vandet. Biografgængerne danser nærmest ud af biografen. I'm young and alive.

Måske er det, fordi vi her mærker en bid af evigheden. Der, hvor himlen åbner sig, hverdagens ubønhørligt kværende tidslighed opløses, og vi får det for evigt tabte igen: ungdommen, livsappetitten, troen på at det mærkelige liv trods alt giver mening.

Det er ikke mindst slutningen og Scarlet Pleasures sang, der har givet Vinterbergs film sin velfortjente Oscar, vil jeg påstå. Dansescenen er en lille velsignelse; en forkyndelse af at det er muligt at have to blikke på tilværelsen samtidig.

Livet er en konstant indsnævring af muligheder, én lang afvikling og forberedelse til døden. Og alligevel kan du få det hele igen. Fuck what they are saying, what a life.

Noget engang eller noget hele tiden

Der er mange sprog, verbale og ikke-verbale, der kan forholde sig til evigheden. For nogle er det tyrkerduernes sang, som de husker fra deres farmors have, der ophæver tiden og giver en følelse af evighed; for andre er det maj måneds gule rapsmarker. Arkitekten bygger katedraler; Bach skrev kantater. Thomas Vinterberg laver film.

»De forskellige sprog fortæller om en større virkelighed, om livets gave, som kan gribes i glimt, og om døden, der aldrig får det sidste ord. Sproget er forskelligt, transcendensoplevelsen er fælles.«

Kristendommen har sit eget sofistikerede sprog for det evige liv. Gud lod sin søn, Jesus Kristus, dø for at sone menneskets synd og overvinde dødens magt. Og hvis vi tror på ham, får vi evigt liv. For kristne overgår sproget alle de andre; det er bredere og dybere og meget mere nuanceret.

Men det er langt fra alle folkekirkens medlemmer, der forstår det, og kun et fåtal af dem kommer i kirken og hører præsternes gode udlægninger i prædikenerne. Bibelen kommer nemlig ikke med en læsevejledning, og den ikke-vante bibellæser tror, Bibelen skal læses som en historiebog eller avisartikel.

Derfor svarer kun omkring en fjerdedel af alle danskere i forskellige undersøgelser, at de tror på, at Jesus stod op fra de døde, og at det samme vil ske for os andre. De læser Bibelens ord som en rationel og materiel gengivelse af de faktiske forhold. Som noget engang og ikke noget hele tiden, som Kristian Leth kalder det i podcasten »Bibelen Leth fortalt«. Uden transcendens og derfor mindre relevant for den enkeltes liv.

Så opgaven for folkekirken er at bygge bro fra alle de andre sprog til kirkesproget. For mange finder slet ikke ind i kirkerummet, heller ikke det sproglige kirkerum. Kirken må øve sig i at være kirke på andre vilkår, ude i det fælles rum og uden at ville trække folk med ind i kirken. Den må lede efter alle de gode muligheder for at fortælle, at livet er større end døden.

» ... tal det samme, ikke-kirkelige sprog som de andre, der deltager i debatten. Lav en blog, brug de sociale medier, skriv debatindlæg, hold et foredrag på biblioteket.«

Det kræver øvelse. Begynd med at gå på ud-kig efter de steder i den offentlige samtale og populærkulturen, hvor kristendommens grundlæggende kerneindhold er under behandling: fænomener som tilgivelse, næstekærlighed, synd, åndelighed og frelse. Det kan være film, romaner, debatbøger, dokumentarudsendelser, skoleskyderier eller politiske skandaler. Og meld jer så ind i samtalen – på samtalens præmisser. Bliv ved emnet og tal det samme, ikke-kirkelige sprog som de andre, der deltager i debatten. Lav en blog, brug de sociale medier, skriv debatindlæg, hold et foredrag på biblioteket.

Hav tillid til, at det er nok. Når præsten laver en begavet analyse af, hvorfor så mange af os får en klump i halsen, når studentervognens horn lyder (i hvert fald den første dag; på tredjedagen holder vi os snarere for ørerne), så bliver læserne ikke klogere på kristendommen. Men de opdager, at præsten og dermed folkekirken har noget at sige om de øjeblikke, hvor livet er større end os selv. Det er noget, vi har brug for at høre. Og så er første del af broen til kirkesproget grundlagt.

Men husk: Vær tålmodig og bliv i det ikke-kirkelige fællessprog. Lad være med at proklamere Guds rige midt i det hele. Lad folk selv opsøge kirken, hvis du ellers har gjort det godt nok.

Fakta

Malene Bjerre er forfatter til bogen »Religiøst sprog i en verden der ikke forstår det«. En bog der sætter fokus på de sproglige udfordringer, der kan opstå i folkekirkens kommunikation. I bogen leverer hun også forskellige bud på, hvordan kommunikationen kan forbedres, så det i højere grad lykkes at forbinde folk og kirke.